

A mánudagskvöld átti að frumsýna kvikmyndina um Brekkukotsannál í sjónvarpinu eins og kunnugt er. Því hefur nú fyrirvaralaust verið frestað og er ekki ákveðið hvenær myndin verður sýnd hér á landi. — A

menningarsíðu er víðtal við Rolf Hädrich, leikstjóra kvikmyndarinnar, þar sem hann gefur íslenskum tæknimönnum sjónvarps góða einkunn, en er minna hrifinn af skiptum sínum við yfirmenn sjónvarpsins.

Frumssýningin mun verða 12. febrúar, a.m.k. er stefnt að því. Jón Þórarinnsson, dagskrárstjóri, er farinn til Hamborgar á frumsýninguna, sem átti að verða í kvöld, en ekki er ljóst hvort af henni verður.

— SJA BLS. 7

„Trúi, að talsvert verði eftir af bænum“ — segir Sigurður Þórarinnsson

„Ég er ekkert bjartsýnn á þetta gos persónulega, sagði Sigurður Þórarinnsson, jarðfræðingur í morgun. „Aðvitað að halda menn í vonina í lengstu lög, en ekki held ég, að Vestmannaeyjar verði með í spiliinu í þessari vetrarútgærd. Ég tel þó, að möguleikar hljóti að vera á að byggja upp aftur. Þótt höfnin færi, mætti byggja nýja höfn. Ég trúi því, að talsvert verði eftir af bænum, þegar þessum ósköpum lýkur.“

Gosið gengur nokkuð normalt, eins og eðlilegast er um slík gos. Það gæti haldið áfram með þessum hætti um hríð, kannski eitthvað dregið úr því, en varla unnt að spá um það, segir Sigurður. —HH

Margir vilja fá Eyjamenn í vinnu

Mjög margir hafa orðið til að bjóða Vestmannaeyingunum vinnu hér á meginlandinu, en sem vonlegt er, hafa fáir enn byrjað að leita sér að starfi. Fólk er hvorki búið að koma sér fyrir ennþá, né hefur það gefið upp alla von um að komast heim bráðlega.

Vinnumiðlun hefur enn ekki verið opnuð, en að sögn þeirra Jónasar Guðmundssonar og Garðars Júlíussonar, sem voru að vinna í Hafnarbúðum í morgun, þá hefur verið hringt víðsvegar að af landinu og ýmsir aðilar falast eftir Eyjabúum til vinnu.

„Fólk er ekki komið í samband ennþá, held ég,“ sagði Jónas. „Það er ennþá að átta sig á ástandinu og sjá til hvort ekki rættist úr hlutunum. Það verður líklega ekki fyrr en eftir næstu helgi, að fólk fer að líta í kringum sig eftir atvinnu.“ —LÓ

Svívar leggja lið — safna fé til styrktar Vestmannaeyingum

Sænska dagblaðið Götenborgs-Posten hóf í gær söfnun til styrktar Vestmannaeyingunum. Þetta blað mun vera stærsta dagblað Svíþjóðar utan Stokkhólms, með upplag nálægt hálfri milljón.

Að sögn Axels Miltander, hjá Götenborgs-Posten, varð strax mjög mikil hreyfing í sambandi við söfnunina. Gamall maður kom í gær eftir að blaðið kom út, með 1000 krónur sænskar, sem er nálægt 20 þúsund íslenskum. Síminn þagnaði varla á ritstjórninni vegna fólks, sem hringdi til að spyrja nánar um söfnunina og tilkynna sín væntanlegu framlög. —LÓ

SAUTJÁN HÚS BRENNNA

— Ráðgert er að allir yfirgefi Heimaeý upp úr hádeginu í dag nema björgunarmenn

Enn brenna hús í Eyjum. Nú síðast þrjú fyrir vestan Suðurver svokallað. Öll fremur ný. Fimm voru brunnin í gær, en í nótt var

að minnsta kosti vítað um eitt eða tvö, sem voru að brenna. Annars mun vera orðið illmögulegt að gera sér grein fyrir hversu mörg

hús ha fa nú orðið hrauni og eldi að bráð, en nefnd er falan 17.

Rétt fyrir hádegi fékk blaðið þær upplýsingar frá fréttamönnum í

Gosstrókurinn og mökkurinn voru tignarlegir í veðurblíðunni eftir birtingu í morgun. Mynd þessa tók Bjarnleitur kl. 11 í morgun.

Eyjum, að breytt hefði þannig um vindátt, að vikurinn leggur ekki eins yfir miðbæinn.

Jarðytur puðuðu við að ryðja braut þeim bilum, sem aka þeirri búslóð, sem menn fá að hafa með sér um borð í skipin. Og eins þurfti að vera hægt að aka nokkrum bílum niður að skipi sem flytti þá af stað til lands um klukkan eitt.

Vikurlagið er talið vera jafnfallið á að gizka 30 til 40 sentimetrar upp í 1. metra háar hrúgur þar sem hrúðið hefur af húsbökum og þar sem að nær er gosstöðvunum.

Klumparnir, sem borizt hafa niður í bæinn eru allt upp undir hnefastórir og ollu sársauka þegar þeir féllu á axlir manna í nótt.

Hinn gríðarlegi gufustrókur, sem jafnvel sást héðan úr höfuðborginni, fer af stað þar sem hraunið rennur til norð-austurs út úr gígnum og út úr gígopinum þar sem það er.

Hraunið rennur hvergi, í átt að innsiglingunni, heldur leitast það öllu frekar til austurs.

Ohugnanlegan vikurstrók leggur yfir Helgafell og hrynur úr mekkinum yfir efstu byggðina á Heimaeý.

Útlitið var orðið mjög iskygglegt á miðnætti í nótt og héldu þá margir af stað til lands. Síðan var ákveðið í morgun að allir, sem eftir væru, skyldu koma sér af einni fyrir klukkan eitt. Aðeins Hjalparsveitarmenn skyldu verða áfram en þeir eru um eitt-hundrað talsins.

Staðið var í flutningum fram á síðustu stundu. Kindur voru fluttar með flugvéllum, en húsbúnaður niður í miðbæinn. Var búið að flytja innbú húsanna í austurbænum og er það mest-megnis geymt í og við Fiskidjuverið, það sem síðast hefur verið flutt.

Að sögn fréttamannanna í Eyjum er einstakt að virða fyrir sér Dalfellid, sem öðru hvoru er hvítt af snjó, en annarsvegar er svo hið nýja fjall, sem logar í og bullar, og sendir frá sér svarta vikurstróka.

Sannkallað land sýnishorna af veðri og náttúruólum, Íslandið okkar.

—EA/BJM

AÐSTOÐUM EKKI VIÐ AÐ FLYTJA BURT ATVINNUTÆKI

— segir Magnús Magnússon, bæjarstjóri í Eyjum. Stefnt að því að bæjarlífið verði sem næst óbreytt, þegar gosinu lýkur.

Nei, ég er alls ekki svo svart-sýnn að ég telji hættu á því, að byggð leggist af í Eyjum. Þvert á móti leggjum við nú höfuðáherzlu á það, að lífið geti hafizt hér af krafti um leið og gosið hættir, eða jafnvel fyrr, sagði Magnús Magnússon bæjarstjóri Vestmannaeyja í viðtali við Vísir í morgun.

Magnús sagði, að samþykkt hefði verið í bæjarstjórn Vestmannaeyja, að stuðla ekki að því að menn flyttu atvinnutæki, vélar

og annað frá Eyjum. Raddir hafa komið upp um það, að flytja eigi vélar og tæki í burtu, sagði Magnús. Við getum aðvitað ekki bannað þeim, sem eiga atvinnutæki, að flytja þau burtu, en okkar tæki verða ekki notuð í því skyni.

Við munum gera það, sem í okkar valdi stendur, til að koma í veg fyrir, að Vestmannaeyingar týnist uppi á meginlandinu. Þannig ætlum við t.d. að reyna að koma því þannig fyrir, að bekkja-deildir héðan verði sem mest

óskertar, þó að kennsla hefjist í þeim á höfuðborgarsvæðinu sagði Magnús. Þá hefur komið fram, að útvegsbændur héðan leggja áherzlu á það, að allir útvegsmenn fái fyrirgreiðslu eða enginn. Í samningum sínum við frystihús í landi setja þeir þann fyrirvara, að þeir haldi til Eyja með aflann um leið og verður fært.

Við ætlum að hafa fiskimjólsværksmiðjurnar og aðrar fiskvinnslustöðvar tilbúnar hérna,

þannig að þær geti farið af stað um leið og það verður fært, sagði Magnús. Eftir því, sem lengra líður frá því að gosið hófst, þeim mun meiri líkur eru á, að óskufallið minnki og er þá hugsanlegt að hefja fiskvinnslu, þó að gosið sé ekki hætt.

Magnús sagði, að nú hefði verið ákveðið að láta alla þá, sem ekki hafa bráðnaubsynlegum skyldustörfum að gegna, fara frá Eyjum. Seinna í dag er ætlunin að átuga, hvort unnt verði að leyfa fólki að koma og sækja bíla sína og smámuni. Hér var alls ekki líft í nótt og hættu því á ferðum, sagði Magnús. —VJ

VÍSIR SPYR:

Þyrðir þú að fara til Vestmannaeyja eins og ástandið er núna, ef þú ættir erindi?

Eiríkur Stefán Eiríksson, nemi: Já, það mundi ég þora. Mig myndi langa til að fara þarna út og sjá. Það virðist ekki vera svo hættulegt þarna að það væri ekki hættulegt að senda fullhraust fólk þangað til að vinna, en það mætti ekki vera nein gamalmenni.

Sigurjón Þórarinnsson, rafvéla-virki: Já, og ég hefði gaman af að fara þangað. Það ætti að senda meiri mannskap þarna út, því að mörgu þarf að sinna. Eg álit að rétt væri að vinna við sjávar-afurðir þarna, því að höfnin gæti lokast og eins gæti komið eitrun í fiskinn.

Björg Valgeirsdóttir, starfs stúlka í Útvegsbankanum: Já, svo sannarlega. Eg hefði bara gaman af að fara þangað. Það mætti vera miklu fleira fólk þarna við ýmis störf og mér finnst furðulegt að vera að hafa þarna Reykvikinga þegar nóg er af Vestmannaeyingum.

Olafía Guðmundsdóttir, húsmóðir: Eg mundi ekki þora það, að vísu er ekki svo mikil hættu eins og er, en það er aldrei að vita hvað gerist.

Þórir Sigurðsson, húsgagnsmiður: Eg hefði ekkert á móti því að fara. Mig mundi bara langa að komast sem fyrst. Eg álit að óhætt væri fyrir alla að vera þarna, nema ef vera skyldi konur og börn.

Sigrún Einarsdóttir, húsmóðir: Það gæti vel verið. Eg vildi einnig mjög gjarnan fljúga yfir Eyjarnar.

NÚ Á KONAN AÐ VERA KVENLEG OG RÓMANTÍSK

Nokkrir frægustu tizkukóngarnir sýndu fót þau, sem kvenfólkið á að klæðast í vor og sumar í París nú í fyrradag.

Stuttur chiffon kvöldkjóll frá Valentínó fyrir vorir og sumarið, er úr efni með áþrykkum fjólum og bryddaður með blúndum.

Nýja línan frá Valentínó var sýnd á tizkusýningunni í Róm, þann 19. janúar. Lítirnir í kápunum, sem allar eru með holti og úr ull, eru ljósir eða hvítir.

Nú á kvenfólkið ekki lengur að ganga í buxum eða drögtum, heldur kjólum. Tizkufrömuðurnir segja að konan eigi að vera kvenleg og rómantísk, klædd í létta og þunna kjóla.

Tizkukóngarnir Dior, Marc Bohan og Jean-Louis Scherrer, sýndu kjóla, sem mest eru eftirtelkarverðir fyrir hversu mjög aðskornir þeir eru. Mun þetta sennilega þvinga konur sem eru í vandræðum með vöxtinn til að gripa til einhverra róttækra aðgerða. Laus, við sjól sjást ekki í vor og sumartizkunnir og því ekkert sem skýlir lengur óþarfa kílóum. Tizkukóngarnir hafa þó sýnt skilning á þessu vandamáli kvennanna, og reyna að bæta úr með lífstykkjum, sem saumud eru innan í kjólana.

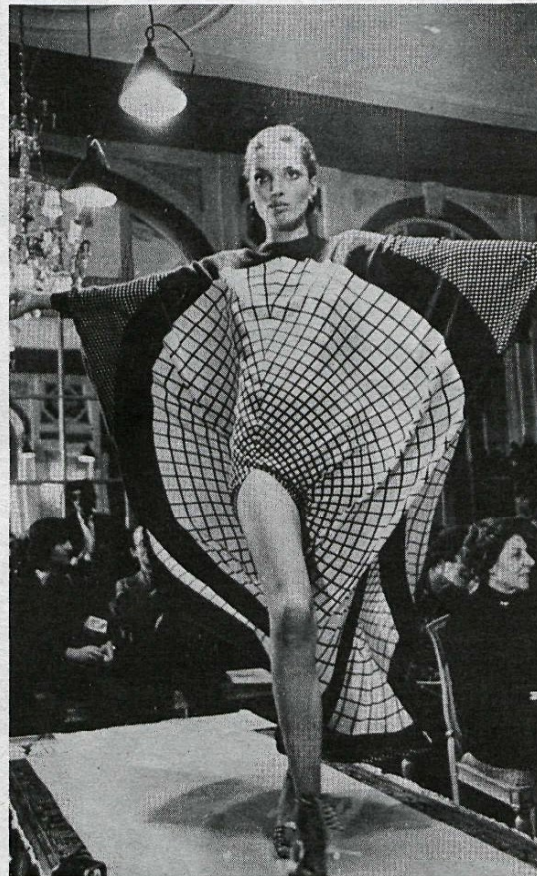
Nedri hluti kjólanna er í mörgum tilfellum mikið felltur, en aðrir eru sléttir niður. Fótleggir eiga að sjást, og er einn kjóll eftir Heinz Riva þannig, að annar fótleggurinn er alveg ber.

Kjólar Diors voru mjög lit-skrúðugir, með breiðum röndum eða stórum blómum. Dior sýndi lítið af buxum, en þær sem sýndar voru, eru eingöngu hugsaðar fyrir fristundirnar. Voru þær mjög við- ar og í skærum litum.

Lítirnir sem mest bar á, voru hvít, rautt, bleikt og gult. Ítalski tizkukóngurinn Valentino, sýndi drapplitaða dragt, en hún vakti mikla hrifningu. Ermar dragtar innar eru mjög víðar niður að olnboga, en þrængjast síðan. Flest fót Valentínos voru úr létum efnum, svo sem chiffon. Einnig sýndi hann mikið af fótum úr ull. Philippe Venet, sýndi mest síða

kvöldkjóla, en kjólar hans voru flestir svartir eða bleikir. En sér- grein hans eru kápur, og hann

sýndi mikið af óvenjulegum og fallegum kápum fyrir vorir og sumarið.

Tizkuteiknarinn svissneskettadi Heinz Riva, hefur hér gert kvöldkjól úr silkislá (pancho).Hún er ljósbleik og blá. Annar fótleggurinn skilinn eftir óhulinn.

EKKI TÍMI VERKFALLA

Grandvar skrifar:

Flestir munu hafa verið sam- mála félagsmálaráðherra, er haft var eftir honum í sjónvarpinu í kvöld (miðvikudagskvöld), að nú væri ekki tími til verkfalla, og átti þá að sjálfsgöðu við verkfall vél- stjóra hér á Reykjavíkursvæð- inu, sem ógnaði matvælabirgðum fyrir milljónir króna, svo og tog- arasjómenn, sem nú hótá vinnu- stöðvun. An tillits til stjórnmálaviðhorfa geta flestir fallizt á

ummæni Hannibals, en þetta eru nú einu sinni draugar þeir og vof- ur, sem hann og sjávarútvegsráð- herra hafa sárt fram á undan- förnur árum, þ.e. verkfalls- draugurinn, þegar þeir voru ekki í stjórn.

Og nú er það þeirra að kveða þessa drauga niður með hörku og mun almennungur þar standa með þeim. Það ætti ekki að þola, að stéttir manna hreinlega leiki sér að verkfallsböðunum í land- inu, þegar eins er ástatt og nú er

og ekki aðeins voða hörmungar yfir íbúum eins bæjarfélags, heldur allri þjóðinni, sem auð- vitad hlýtur að verða að taka á sig stórar byrðar til þess, og ef landið á að geta komizt yfir þá örðug- leika, sem framundan eru (og ef stjórnmöld geta ekki eða vilja þiggja böðna aðstöð frá einni traustustu vinnuþjóð okkar, Bandaríkjunum, sem voru fyrst allra þjóða, að vanda, til þess að bjóða aðstöð og votta samuð.) Það er nefnilega engin loðna

Lesendur hafa orðið

kominn ennþá, þótt allt sé undir- búið til veiba, og þar getur brugð- ið til beggja vona, og bezt að hugsa ekki þá hugsum til enda.

Það er krafa almennings, að þeir sem nú eru í verkfalli eigi skilyrðislaust að skikka til vinnu áfram án kauphækkunar, en segja upp ella — og þeir sem nú undirbúa verkföll, og það kváðu vera nokkrar stéttir og ekki endilega af „láglauaskalanum.“ falli frá slíkum hugmyndum strax. Það mun enginn standa með þeim, en allir snuast gegn þeim. Slíkir hópar getu að standa uppi slyppir og eignalausir eins og þusundir manna hér gera nú, þá væri þeim ekki verkfall í hug. Sjáum nú hvað ráðamenn verða stjórnsamir, þegar í nauðir rekur.

Svanhildur Halldórsdóttir

Umgengni fullorðinna

Það er oft um það rætt að börn og unglingar okkar lands kunni ekki algengar umgengnisvenjur kurteisri þekki þau ekki og frekjan sé þeirra aðalsmerki. Við þurfum ekki að vera hissa. Sjálf gefum við hin fullorðnu þeim ekki gott fordæmi og mig furðar oft stór- lega framkoma fólks gagnvart börnunum. Því má ekki gleyma að börnin eiga sömu kurteisri skilda og við æltumst til að okkur sé sýnd, og hvar eiga þau að læra góða síði ef við bregðumst. Kannast ekki allir t.d. við framkomu afgreiðslufólks í hvers konar þjónustufyrirtækjum: verzlunum, bönkum, opinberum stofnunum, að ógleymdum sund- stöðum bæjarins, sem er sér- stakur kafli út af fyrir sig. Vissu- lega er margt afgr.fólk lipurt og kann sitt.fag, en því miður er það í minnihluta hvað ég þekkti

til. Nýlega voru börn við útbúð eyðublaða og víða mættu þau stírní og ólöglegheitum, sem setti þau úr jafnvægi. Lá við að þau gefust upp við að snúa sér til fólks til að fá nauðsynlegar upplýsingar, vegna þess að svörin voru þannig að helzt mátti skilja að þau væru komin til að trufila og raska ró viðkomandi, sem heldur hefði átt að þakka þeim þá þjón- ustu, sem þau voru þarna að veita. Stundum verð ég vitni að furðulegri ósvifni í garð barna. Þá kunna þau ekki önnur ráð en að sýna sömu framkomu, eða að þegja og er þá stutt í tár hjá sak- leysingjanum. Eg hefði ekki getað betur séð en að hinn fullorðni sé sérstí hrósandi, ef honum finnst hann reglulega ná sér niðri á barninu með framkomu sinni. Við megum ekki gleyma, að börn eru líka manneskjur, ef þau eiga við-

skipti við fullorðna er sjálsagt að sýna þeim alla hina sömu kurteisri og hinum fullorðnu. Öðru vísi læra þau varla þá framkomu, sem okkur finnst æskan eigi að hafa.

Pophornið og stundaskráin

Vilmur Pétursson hringdi: „Útvarpsþátturinn, Pophornið, nýtur vinsælda meðal okkar yngri, en það er einn ljóður á fyrirkomulaginu með hann. Þátturinn er kl. 16.25, en það er óheppilegur tími fyrir skólarfólk. Þeir, sem eru eftir hádegi í skól- anum, missa af honum vegna fastra kennslustunda. Hinir, sem

eru á morgnana í skólanum, þurfa samt að sækja aukatíma (leikfimi, sund o.s.frv.) eftir há- degi og þá oft á þessum tíma dags. Beztí minning held ég — ef þátt- urinn er miðaður við útvarps- hlustendur á skólaaldri — að væri upp úr klukkan 18.“

Ungfrú Reykjavíkur kjörin í gærkveldi:

HÚN ER Á LAUSU

„Kjánalegt að þurfa að sýna sig í sundbol,“ segir Ungfrú Reykjavíkur. En þrjár sig sæla fyrir að þurfa þó ekki að bera sundhettu með.....

Nú er ekkert að vanbúnaði: Það er hægt að ráðast í framkvæmd aðalkeppni fegurðarsamkeppninnar og velja landinu fegurðardrottningu ársins 1973. Forkeppninni lauk í gærkveldi með því, að valdar voru þrjár fegurðardrottningar úr Reykjavík, en sú þeirra, sem varð númer eitt, Ásta Halldórsdóttir, hlaut titilinn Ungfrú Reykjavíkur.

Keppnin fór fram í Veitingahúsinu við Lækjartveg og viðstöddum átta til níuhundruð manna. Keppendurnir voru fimm og komu fram upp úr klukkan ellefu á öllum þrem hæðum hússins.

Síðan fengu gestir hússins ráðrúm til að greiða atkvæði — og þegar þau atkvæði voru svo talin, reyndist vera aðeins tveggja atkvæða munur á þeim tveim, Astu og Kristjönu Ólafsdóttur. Þegar talið var úr atkvæðakössunum af tveim neðri hæðunum voru þær jafnar, en við talningu úr síðasta kassanum komst Ásta þessum tveim atkvæðum framur.

Sú sem varð númer þrjú heitir Margrét Jónsdóttir og er við nám í Verzlunarskólanum. Ásta er við nám í Menntaskólanum við Hamrahlíð, en Kristjana vinnur að skrifstofustörfum. Hún hefur áður tekið þátt í keppni af þessu taginu, nefnilega um titilinn „Fulltrú ungu kynslóðarinnar 1970“.

„Ég er ekki tilbúin að ganga í gegnum slík ósköp sem fegurðarsamkeppni er að nýju,“ sagði hún í viðtali við Vísir. „Það var af fljótfærni, sem ég samþykkti áðan að taka þátt í þessari keppni.“

„Af herju ég er að þessu,“ svaraði Ásta hins vegar spurningunni. „Just to freak out. Hafðu það eftir mér.“ Og Ásta yppitir óxlum.

Hún segist vera á lausu, piltar! —PJM

Nei, Karl Einarsson grínisti var ekki í hópi keppenda, en það var hann, sem kynnti þær fyrir áhorfendum og krýndi Ungfrú Reykjavíkur, sem situr sæl með borðann fyrir framan hann, en við hlið hennar situr Kristjana, sem varð númer tvö. Aftast standa Jónína Halldórsdóttir, Margrét Jónsdóttir og Hjördís Skúladóttir.

VERÐUR AÐ BJARGA ÞVÍ SEM BJARGAÐ VERÐUR — segir Guðmundur Hermannsson

„Það er ekki spursmál, það þarf að senda sem mestan mann aflla og skip til að bjarga því sem bjargað verður,“ sagði Guðmundur Hermannsson, aðstoðaryfirlögsluþjónn við komuna til Reykjavíkur í gærdeg, en hann hefur verið með mönnum sínum í Eyjum undanfarnin dægur við gæzlustóf ásamt kollegum í Eyjum.

„Ég held að Almannaávarnaráð hafi ekki brugðið nógu skjótt við eftir að öllum var bjargað, að gefa leyfi til að menn björguðu eignum sínum eftir megni. Vitanlega þarf slíkt að gera skipulega, en það dugir ekki að hika, þetta þarf að gera strax og hægt er, eftir einn, tvo eða þrjú daga getur vikuregndi skolið á og lokað öllum möguleikum á að bjarga dýr-

mætum eignum fólksins.“
Og í gærkvöldi fór svo vikuregndi að dýnja á bænum eins og kunnugt er, en eitthvað slotaði í morgun, og e.t.v. gefst Eyjamönnum og öðrum björgunarmönnum tækifæri til að ná í meiri verbmæti áður en ver fer.

—JBP—

Er gígur að myndast við íþróttavöllinn?

Edda Andrésdóttir í Eyjum: Um kvöldmatarleytið í gær hafði gossvæðið verið afgirt og lögreglan stóð vörð um svæðið til þess, að engir kæmst inn fyrir nema þeir, sem nauðsynlega þurftu að bjarga eignum sínum. Skammt frá gosstöðvunum — nánar tiltekið við íþróttavöll, sem stendur nálægt byggð, var talið að gæti farið að myndast gígur eða gos. Þar var reykur farinn að koma upp úr jörðinni á einum stað, en óvíst var, hvort hann stafaði af steini, sem fallið hafði

úr gosinu eða hvort þar var — sem áður segir — að myndast gígur. Í Dalfrjalli svonefndu var heitt vatn farið að skvettast úr 800 metra djúpri borholu, sem þar var boruð á árunum 1968—69. Menn frá Orkustofnuninni voru sendir til Eyja þegar gos hófst, og komust þeir að þeirri niðurstöðu, að hitinn hækkar um átta gráður í vatninu við mælingar á sólarhring. Í gær hitnaði vatnið þó um eina gráðu á þremur tímum. Hitastig vatnsins var í gærdeg

um 64 gráður en 61 gráða á 800 metra dýpi. Til þess að gos kæmist þar upp, þarf hitastig vatnsins að vera um 170 til 180 gráður. Vatnið tók að koma úr borholunni læpum sólarhring eftir að gosið hófst. Til þess að hindra að þar fari að gjósa verður að koma ventili fyrir í holunni. Ventillinn fannst þó ekki þegar til átti að taka, en menn frá Orkustofnuninni fóru frá Eyjum í gær til að leita að einum slíkum, og eru þeir væntanlegir til baka í dag.

Enn ekki vitað hvað olli hrapi þotunnar

Enn mun ekkert hafa komið í ljós hvað orsakablið slysið þegar bandarísk þota frá varnarliðinu fórst sl. mánudag.

um, og voru þeir beðnir að aðstoða við leitina. Einnig voru flugvélar frá varnarliðinu á sveimi yfir slyssstaðnum, og hentu þær út blysum til að lása upp svæðið. Það var um kl. 23 um kvöldið, að báturinn Bjarni Ólafsson fann kortamöppu úr flugvélinni. Mappan fannst 11 sjómílur vestnorr-vestur af Akranesi. Þá voru fengnir bátar frá Akranesi til viðbótar til að taka þátt í leitinni. Skömmu seinna fannst hjálmur flugmannsins, en nafn flugmannsins stóð á hjálmnum. Var hjálmurinn þegar tekinn upp í þyrllu, sem flutti hann með sér til Keflavíkur. Einnig fannst

gúmmibátur sem var í þotunni, en var hann óhreyfður með öllu. Ekkert fleira kom fram viðvikjandi þotunni þessa nótt. Morguninn eftir voru flugvélar varnarliðsins að aðstoða við flutningana frá Eyjum, og var það ekki fyrr en upp úr hádegjunu, að þær hófu leit aftur. Þá fannst einnig brak úr þotunni og voru fengnir bátar til að sækja það. Ekkert meira fannst eftir það og var því leitt hætt þá um kvöldið. Menn, sem voru að vinnu við slippinn á Akranesi á mánudaginn, sögðust hafa séð hjartan blossa úti á Faxaflóa á milli kl. 18.15 og 18.20.

—PM

Við látum ekki rífa sundur frystihúsin

— svo svartsýnir erum við ekki ennþá, segir forseti bæjarstjórnar.

„Við gerum auðvitað allt sem við getum til að hjálpa bátunum að komast í gagnið, og þeir hafa verið að koma hérna af og til og ná í nætur og annað, svo að þeir geti hafið veiðarnar,“ sagði Sigurgeir Kristjánsson, forseti bæjarstjórnar í Vestmannaeyjum í síntali við Vísir í gær. „Það kemur ekki til greina að

hefta för báta, sem koma í þessum erindagjördum,“ hélt hann áfram. Hiit er svo annað mál, að okkur finnst ekki koma til greina að fara að flytja tæki úr fiskverksmáttöðvum hér. Við erum ekki orðnir svo svartsýnir ennþá. Áður en verður ráðist í nokkur þess konar stórvirki, verður ástandið að hafa versnað mikið frá því, sem nú er.“—LÓ

Sauðféð í Eyjum komið í hús Verður flutt til lands

Öllu sauðfé í Eyjum hefur nú verið komið í hús nálægt flugvellinum og er féð á gjöf. Ætíunin er, að flugvél Fragtflugs fari til Eyja og sækji féð nú um helgina. Ætíunin var að fara til Eyja í dag og sækja féð, en vél Fragtflugs átti að fara til Noregs, en seinkaði á Akureyri vegna snjókomu. Kemur vélin því ekki aftur frá Noregi fyrr en á laugardag eða sunnudag. Verður þá strax flogið til Eyja til að sækja féð. Einnig eru eftir í Eyjum fimm

kálfar og verða þeir einnig fluttir með vélinni frá Eyjum. Miklið er af hænsnum í Eyjum, en þeim hefur verið komið fyrir í sérstökum kössum, og verða hænsnin flutt með skipi til lands. Á sögn Asgeirs Hannesar Eiríkssonar hjá Dýravendunarsambandi Íslands var óþarfi að sláttra nauðgripunum í Eyjum, því það hefði verið hægt að flytja þá til lands með vél Fragtflugs. —PM.

„Síðumúli“ lokað gæzlu-fangelsi fyrir unglinga

Nú hefur fangelsið í Síðumúla verið tekið í notkun til bráðabirgða sem gæzlu-fangelsi fyrir unglinga. Í húsinu verður komið fyrir unglingum, sem talið er að þurfi að vera í gæzlu á meðan rannsókn fer fram á málum þeirra. Unglingarnir verða ekki í lokuðum klefum, heldur geta þeir gengið frjálslir um þau herbergi, sem til afnota eru. Þarna er um þrjú herbergi að ræða, sem áður voru varðstofur.

Húsið heyrir undir stjórn upp-tökuheimilisins í Kópavogi og mun gegna sama hlutverki og heimilið gegndi áður en því var breytt í núverandi form, þ.e.a.s. í opið heimili. „Síðumúlinn“ mun aðeins gegna þessu hlutverki þar til önnur lausn er fundin. Lokað gæzlu-hús hefur vantað að undanförunu, og hefur orðið að láta unglinga, sem gerzt hafa sekrir um eitthvert afbrot, lausa aftur svo til strax og þeir hafa verið teknir. Í framtíðinni er ætíunin, að „Síðumúlinn“ verði kvennafangelsi og fyrir gæzluvarðhaldsfangna. —PM

VÍSIR

Útgefandi: Reykjavrent hf.
 Framkvæmdastjóri: Sveinn R. Eyjólfsson
 Ritstjóri: Jónas Kristjánsson
 Fréttastjóri: Jón Birgir Pétursson
 Ritstjórnarfulltrúi: Valdimar H. Jóhannesson
 Auglýsingastjóri: Skúli G. Jóhannesson
 Auglýsingar: Hverfisgötu 32. Símar 11660 86611
 Afgreiðsla: Hverfisgötu 32. Sími 86611
 Ritstjórn: Síðumula 14. Sími 86611 (7 ádur)

Askriftargjald kr. 225 á mánuði innanlands
 í lausasölu kr. 15.00 eintakið.
 Blaðaprent hf.

Enn er tjónið lítið

Fiskifræðingar telja, að loðnan fari ekki að veiðast að gagni fyrr en um mánaðamótin. Þá má búast við, að þeir bátar og áhafnir frá Vestmannaeyjum, sem höfðu búið sig út á loðnu, verði til í tuskið. Sem betur fer virðist sem unnt verði að útvega þessum bátum löndunaraðstöðu.

Svipað er að segja um vetrarvertíðina. Fyrstu atuganir benda til þess, að veita megi þorra bátaflota Eyjamanna aðstöðu í höfnum á Reykjanes-svæðinu, frá Þorlákshöfn til Reykjavíkur. Má því búast við, að róðrar á Eyjabátum hefjist strax upp úr helginni.

Enn er eftir feikilegt starf við að skipuleggja atvinnu landfólks úr Vestmannaeyjum. Þar þarf að tengja saman vinnu í fiskvinnslustöðvum og þjónustustöðvum sjávarútvegsins annars vegar og hins vegar húsnæðismöguleika fyrir heilar fjölskyldur, möguleika á skólagöngu og til barnagæzlu. En ekki er ástæða til að efast um, að þessi skipulagning geti borit töluverðan árangur á örfáum dögum, ef tekið er til óspilltra málanna.

Það eru því ekki horfur á, að Vestmannaeyingar verði lengi tekjulausir. Samfélagið mun því ekki hafa gifurlegan kostnað af þeim þætti vandamálsins. Ef vel gengur, verður það aðeins einnar eða tveggja vikna tekjutap, sem brúa þarf. Sé lítið til þjóðarþúsins í heild er ljóst, að tekjutap Eyjamanna veldur aðeins óverulegri rýrnun þjóðar-tekna, mun minni rýrnun en nemur eðlilegri aukningu milli ára.

Vitanlega er þar með ekki öll sagan sögð. Þótt þjóðartekjurnar minnki ekki milli ára af völdum gossins í Heimaey, hefur samfélagið af því mikil útgjöld. Kostnaðurinn við flutninga á landi og sjó, björgunarstörf og annað slíkt er töluverður, en samt ekki meiri en svo, að þjóðfélagið ber hann með léttum leik.

Langsamlega alvarlegasti þáttur dæmisins er það eignatjón, sem verða kann í Vestmannaeyjum. Ef kaupstaðurinn grefst í ósku og vikur, er hætt við að tjónið á eignum fari fljótt að skipta milljörðum. Húsbúnaður eyðileggst og hús verða fyrir skemmdum. Það, sem menn óttast langhelzt er, að hraun eða önnur gosefni loki höfninni, því að þá kann að bresta grundvöllur þess, að aftur verði hægt að taka upp þráðinn í atvinnulífi Vestmannaeyja.

Enn sem komið er nemur eignatjónið í Eyjum aðeins fáum tugum milljóna. Ef eldgosið fer að hjaðna úr þessu eða hagar sér á þann hátt, að höfnin lokast ekki, verður aftur að einhverjum tíma liðnum hægt að nýta á nýjan leik eignirnar í Eyjum. Ef sú verður þróunin, hefur samfélagið sloppið fjárhagslega ákaflega vel frá þessu hættulega gosi.

Eins og málin standa nú getur samfélagið borit með léttum leik það tekjutap, sem orðið hefur, þann kostnað, sem orðinn er, og það eignatjón, sem orðið hefur.

Eina óbærilega byrðin er eignatjónið, sem fylgja mundi í kjölfar varanlegrar lokunar hafnarinnar í Eyjum. Þar með mundu allar fastar eignir í kaupstaðnum verða verðlausar í einu vefangi. En það er engan veginn enn ljóst, að svo muni fara. Við skulum því ekki byrja strax að barma okkur um of, meðan við höfum enn von um að sleppa fjárhagslega jafn vel úr hildarleiknum og Eyjamenn sluppu vel í land nóttina fyrstu.

VIÐNÁM

Gosið í Vestmannaeyjum hefur fram til þessa markast mest af mörgum ótrúlega heppilegum tilviljunum. Sprungun rífaði þar sem hún gerði minnst tjón, hraunið hefur runnið í sjó út, vindattið verði hagstæð, það er eitt kraftaverkið að landsynningurinn skuli ekki vera í Vestmannaeyjum, og loks vildi svo heppilega til fyrir fræga og rómaða mannlutninga, að allur bátastofinn skyldi vera í höfn, en hann gat langleiðina rúmað alla íbúana.

Margt fleira leystist sjálfkrafa, svo sem hinar undraværu mót-tökur flóttafólksins í Rvk. Það hefur verið rómað, hve stjórnmánnavarna hafi tekið vel. Ráðið kom saman í skyndi og stjórnmánerkerfi þess fór fljótt í gang. Viss atriði einkum á sviði eftirlits, flutninga og móttöku gengu einstaklega snarblást. Vegna stjórnsemi ráðsins var fjölfremt lögregluhöfðingur fljótt til Eyja, strætisvagnar og eftirlitslið til Þorlákshafnar, stöðvub trúflun forvitinna og gestrisnis móttöku fyrir flóttafólkið strax komið á í Reykjavík. Í þessum atriðum öllum höfðu Almannaávarnir liðkandi áhrif, það var mikilvægt að hafa eina sameiginlega stjórn með fjarskiptum og heildaryfir-syn. En þó er varla hægt að segja að í þessum aðgerðum komi fram sérstakur framtaksvaki. Þær eru allar þess eðlis að þær hefðu verið framkvæmdar sjálfkrafa, skip hefðu stefnt til Eyja, flótt Eyjamanna siglt úr höfn, lögregla verit send þangað og umferðar-takmörkunum komið upp, jafnvel hefði sjálfkrafa verið óhjákvæm-ilegt að taka Rvk-strætisvagnana, þó engar Almannaávarnir hefðu verið til. En skipulagið all gengið stíðara með meiri bið, erfiðleik-um og þjáningum fyrir flóttafólkið.

A öðrum sviðum hafa Almannaávarnir minna látið að sér kveða, þar sem troða hefði þurft nýjar brautir í varnará-gerðum og taka ákvarðanir sem hefðu kostað ábyrgð. Það var lítið leitað fyrir sér, hvað fleira hefði mátt framkvæma en að senda lögreglu til að standa vörð.

Það sem mest skorti og skortir enn má túlka með einu orði, — það vantaði viðnám. Allar að-gerðir í sambandi við eldgosið hafa einkennast af sérstöku við-námsleysi, uppgjöf móti krafti náttúruafanna. Mannflóttinn frá Eyjum, hversu fljótt og vel sem hann var framkvæmdur sýndi í rauninni aðeins algera uppgjöf. Allt björgunarstarfi hefur borit svip af þessari uppgjöf og flóta. Eftir að allir íbúarnir eru flúnir, taka sumir að snúa aftur, en aðeins til að sækja í mesta hasti verðmæti og fót, sem gleymdust í asanum, taka burt fiskinn úr frystihúsinum, flytja burt

veidarferi, bjarga lúxusbilunum sínum, eftir fylgja kannski flutningar á húsmunum og at-vinnutækjum. Það er verið að leggja Vestmannaeyjar í eyði, þessar yndislegu grænu eyjar eru vegna viðnámsleysis að breytast í nýjar Hornstrandir.

Nú verð ég að taka fram, að ég ætla mér nú ekki að fara að spila neinn stóran karl. Nei samfara djúpri samúð til fólksins, verð ég að víðurkenna að ef ég hefði búið sjálfur í einhverju húsnámi við Kirkjubæ, þá hefði ég orðið allra manna hræddastur og hlaupið með konu og börn á nærbuxunum beina leið niður í mótorbátinn Gideon eða Halkion. Og ég dreg heldur ekki úr þeim ábyrgðar-hluta að láta þúsundir manna dveljast í eyjunum skelfingu lostin, með ábyrgðinni af því að imynda sér að ný eldgjá kynni að myndast einhvers stadar um miðjan bæinn og gleypa hús og menn. En slíka ábyrgð, hversu skelfileg sem hún er, verða forustumenn að kunna að taka. Til þess eru þeir forustumenn.

Við höfum aldrei kynnt hér á landi ógnum styrjalda. En eld-gosið í Eyjum ásamt þeim ráð-stöfunum sem gera þurfi, líkjast hvað mest ógnvekjandi styrjaldaástandi. Þær þjóðir sem þekkt hafa styrjaldir skilja það betur en við að fyrsta boðorðið á hætunnar stund er að byggja upp viðnám. Þar flýja ekki allir undir eins stabi sem sprengjuárásir eru gerðar á, heldur skipuleggja sig og snúast til varnar með öllum ráðum, öflugar björgunar- og vinnusveitir taka til starfa við að stöðva elda, forða frekara tjóni, hefja viðgerðir og atvinnulíf hið bráðasta aftur.

Menn segja kannski, að öllu sé saman að jafna, sprengjuárásur og stórkostlegur óvibráanleg-um náttúruöflunum, sem allir standa magnþota gegn. En er það vist, að ekkert frekara hafi mátt gera í Eyjum? Hefði ekki verið réttara að reyna að efla við-námið?

Ein fyrsta spurningin sem nagar mann, er hvort fjölda-flóttinn frá Vestmannaeyjum hafi verið nauðsynlegur og hvort flóttamennskan kosti fólkið ekki enn meiri þjáningar og erfið-leika? Við sjáum nú, auðvitað eftir, að ekkert verulegt hefur enn gerzt sem réttlæti flóttann. Það eru aðeins 5 eða 6 hús, sem hafa brunnið höfnin er opin, vafnsleisur og rafleisla enn óskemmd, simasamband óskert. Það er að visu stórt og aska á göt-um, en væri ekki jafnvel hægt að byrja á jafn tilgangslausu verki og að söpa göturnar, þó það yrði ekki til annars en að reisa við-námsviljann? Jafnvel frystihúsin standa þarna óhreyfð? Hver

hefur reynt það til ýtrasta hvort hægt sé að vinna þar? Og væri ekki einhver bátur fánægur að koma með fyrsta lönduafninn inn og setja bræðsluna af stað. Þó það væri ekki til annars en að sýna, að Vestmannaeyingar ætla sér alls ekki að gefast upp fyrr en í fulla hnefana.

Enn hefur sem sagt ekkert gerzt, sem raunverulega hefur réttlætt allsherjarflóttann. En mig langar aðeins að vilka að nokkrum atriðum sem áttu þátt í að magna flóttann. Megin-ástæðan var að sjálfsgötu ótti og skelling sem greip um sig, margir þustu sjálfkrafa niður að höfn. Samfara þessu var óttinn og vanþekkingin í myrkrinu, hvað raunverulega væri að ske? Þó voru líka margir, sem ætluðu sér hvergi að fara, vissu það frá heimsöknum í Surtsey að hraun-straumur rennur sjaldan með hraða fljóts. Kunnugir hafa jafn-vel tjáð mér að sennilega hefði meirihluti Eyjaskegja, hvergi farið, ef þeim hefðu ekki borit gegnum útvarp beinar fyrir-skipamir Almannaavarna um að allir íbúarnir ættu að hafa sig á burt.

Mér sýnist, að þessi fyrirskipun hafi haft alger úrslitaáhrif um hinn mikla flóttu. Og mér finnst nú að það hafi verið misráðið af Almannaávarnum að gefa hana. Eg veit að visu að þarna sitja þessir menn með hina stóru ábyrgð og sjá fyrir sér, hvern dóm þeir muni hljóta, ef Vest-mannaeyjar sökkva allar í sæ eða gapandi eldgjá myndast og gleypir byggðina. Að því leyti var fyrirskipunin skiljanleg og mann-leg. En slíka ábyrgð verða menn að þora að bera á hættusumum og þora að standa við þá frum-skyldu að byggja upp viðnám.

Annað atriði hafði enn frekari áhrif til að fullkomna flóttann. Þegar mörg hús voru yfirgefin og mannlau, óttuðust forráðamenn gripeldir og innbrot. Til að fjar-leyfa þá hættu voru gefnar enn strangari fyrirmæli um að allir yrðu að hafa sig á braut. Þessu hefði þó verið hægt að mæta með öðrum hætti, strangri og skipu-legri varðgæzlu í hverju hverfi og götu.

Máður skilur líka hina mann-legu og tilfinningalegu hlíð, þegar flótti var hafinn, að hver heimilis-fabir vildi sjálfur fylgja eiginkonu og börnum í land, þá öryggis-tilfinningu sem fylgir því að öll fjöl-skyldan sé saman komin. Slíkt hefði þó aldrei viðgengist með þjóðum sem vanar eru heima-vörnum. Þar hefði viðnámið verið skipulag með öðrum hætti, hjálparveitir stofnaðar til að hjálpa og flytja konur og börn, sjúklinga og gamalmenni á brott, en verkfærum karlmönnum skipað í björgunar- og baráttu-sveitir. Þar hefði aldrei við-gengist að allt starfsfært lið færi í burtu. Kannski segja menn að þar sé öllu saman að jafna, mög- egikrafti eldgoss megi mannaflíð sín einskis. En er það vist að svo

Menningarmál

Rætt við Rolf Hädrich, leikstjóra Brekkukotsannáls:

eftir
Sæmund
Guðvinsson

Ekki alltaf réttir menn á réttum stöðum

— Mér líkaði sérstaklega vel að vinna með unga fólkinu, sem margt hefur frábæra hæfileika fyrir þetta starf. Það var ekki hægt að finna hjá því neinn rangan metnað eða hroka, það var aðeins blátt áfram og elskulegt. Mig langar mikið til að gera kvikmynd um nútíma Ísland. Þetta er síðasta eyjan þar sem hið manlega skiptir miklu máli.

Svo sagði Rolf Hädrich, hinn þýzki leikstjóri Brekkukotsannáls í samtali við Vísu skömmu áður en hann hélt af landi brott. Eins og ræðilega var frá sagt átti að frumsýna fyrri hluta myndarinnar hér á landi á mánuðagskvöld — en nú hefur því verið frestað á síðustu stund.

Rolf er enginn byrjandi í kvikmyndastjórn. Hann hefur haft þann starfa á hendi í ein 17 ár og gert milli 50 og 60 kvikmyndir. Eftir að vinnu við Brekkukot lauk fór hann að vinna við gerð kvikmynda um spánska rannsóknar-

Ur Brekkukotsannál: Gúðmúsen kaupmaður, Garðar Hólm, Björn í Brekkukoti og Alfrimur lítli á hlaðinu.

réttinn, myndin byggð á sögu Jerry Andrejevski. Hann segist hafa haft hug á að verða rithöfundur, en hafi síðan valið kvikmyndina sem tjaningarform í stað orðsins listar.

Brekkukotsannál og íslenska sjónvarpið

En Rolf fer fljótt að tala um Brekkukotsannál og kvikmyndunina og ber margt á góma.

— Hvernig líkaði þér samstarfið við íslenska sjónvarpið?

hæfur svo frábært starf við vísindalegar rannsóknir á eldgosum, yrði nú fengið tækifæri til að flytja þekkingu sína inn á raunhæft svið og hann yrði skipaður fyrsti hershöfðingi okkar í fyrstu stjórnarabgerðum okkar við eldhraun.

Sálránt er það mikilvægast fyrir okkur móti slíkum náttúruhamförum að efla viðnámi. Mér fannst sorglegt þegar sú mikla kempa Einar ríki fór að segja í Timanum, að engin atvinnustarfsemi yrði í Eyjum í vetur. Mig hefði langað meira til að sjá hann herða upp hugann og hrópa herhvót um að staðið skyldi meðan stætt væri, jafnvel meðan gosið

það er eins hér og annars staðar, að það eru ekki alltaf réttir menn á réttum stöðum. Eg hef lítið haft af ráðamönnum íslenska sjónvarpsins að segja, en það hefur einhverja stjórn, er það ekki? Eg veit þó allavega að það er til sem stöfnun. Eg veit ekki til að stjórnendur sjónvarpsins hafi látið svo lítið að spyrja eftir heilsu minni þegar ég lenti í bil-slysi hér og varð að liggja á sjúkrahúsi. En einmitt þá fann í hlýhug margra annarra.

Þegar við komum til landsins að hefja kvikmyndatökuna var Jón Þórarinnsson, yfirmaður íslenska sjónvarpsins í frii, og var ekki hægt að ná af honum tali. Hugsa sér, þegar á að fara út í fyrirtæki sem kostar gífurlegt fé, þá er forstöðumaður þess hvergi nærri. Eg veit bara að þetta gæli ekki skeið í Þýskalandi. Raunar hef ég ekkert séð af þessum manni nema reinkinga sem hann hefur sent okkur Þjóðverjunum. En Sveininn Einarsson reyndist mér ómetanleg hjálparhella og hann á ekki lítinn heidur af því hve verkið heppnabist vel.

— Þú ert sem sagt ánægður með árangurinn?

Það er bæði alvara og kæti í þessu verki eins og öðrum verkum Laxness og ég geri mér stórar vonir um þessa kvikmynd. Tæknimenn og leikarar unnu sín stórf mjög vel. Halldór Laxness og Jón Laxdal veittu mér geysimikla hjálp og aðstoð. Eg held, að þessi kvikmynd sé ekki síður fyrir ungt fólk en það sem komið er á fullorðins ár. Eg býst við að um 30 milljónir manna muni sjá myndina í sjónvarpi í Þýskalandi, og vafalaust verður hún tekin til sýningar í öðrum löndum.

Læknaðist í Moskvu

Nú fer Rolf að ræða um íslensk skáldrit sem hann hefur komizt í kynni við:

— Mig langar mikið til að kynna hin fögru ljóð Steins Steinarr. Sérstaklega er ég ánægður með ljóðið Kreml, enda höfum við Steinn þar sömu sögu að segja. Sjálfur fór ég sjúk af hrifningu til Moskvu, en kom læknaður til baka úr þeirri för. Þá hef ég kynnt mér verk Halldórs Laxness og ennfremur hef ég lesið nokkuð eftir Kristmann. Nú erum við Jón Laxdal að þýða í sameiningu Dúfnaveizluna og einnig Domino eftir Jökul Jakobsson en það leikrit hafði sterkt áhrif á mig.

Vera mín hér á Íslandi hefur verið mikið ávintýri, og ég er að byrja á að skrifa greinarflokk um hana í Akzentu í München. Fyrstu kynni mín af Íslandi voru þegar ég gerði kvikmynd um íslenska hestinn erlendis, og síðan hef ég haft áhuga á landinu. Ekki minnkaði hann þegar ég komst í kynni við Jón Laxdal. Hann er frábær leikari og samstarfsmaður, og alltaf er gott að vinna með mönnum sem ekki eru haldrín þeirri firru að þeir hafi fundið upp þilfuna.

stæði yfir skyldi gera allt hið ytrasta til að halda við atvinnustarfsemi. Fara að eins og Bjarni í Garðshorni til að byrja bara í rögleiðum að söpa stéttina.

Þetta er nú mikilvægasta atriðið í öllum Vestmannaeyjamálum um að koma upp því viðnámi, sem hver stríðandi þjóð verður að sýna á neyðarinnar stund. Og við þetta þarf aðstoð hins opinbera fyrst og fremst að miðast. Það verður því erfiðara að snúa til baka eftir því sem lengra líður. Eitt meginatriðið er að tryggja og ábyrgjast fjárhagsgrundvöll viðreisnarstarfs og þjónustu. Þó bankastofnanir hafi flutt sín plögg til varðveislu í Reykjavík,

Rolf Hädrich — Íslenskir tæknimenn fá góða einkunn

Áhugi á Íslandi

— Hvað heldurðu um undirtektir í Þýskalandi?

— Sá mikill áhugi sem nú ríkir á Íslandi, bæði vegna skákeinvígisins og landhelgis málsins verður ábyggilega til þess að auglýsa hana mikið. Laxness er talsvert þekktur í Þýskalandi, og ég hef þá trú að margir verði forvitnir að fylgjast með Brekkukotsannál. Þetta er myndræn og spennandi kvikmynd, og ég geri mér stórar vonir um hana eins og ég sagði áðan. Fæstir sjónvarpsnotendur eiga litsjónvarp, og veit ekki hvort það er nokkuð verra að sjá myndina í svart-hvítu. Litirnir beina oft athygli fólks að naturalisma sem ekki er nauðsynlegt í þessu tilfelli.

Og áfram höldum við að spjalla vilt og breitt. Þrátt fyrir vonbrigði leikstjórans vegna afskiptaleysis ráðamanna sjónvarps, hlær hann mörgu og gefur íslensku tæknimönnum góðar einkunnir. Nú líður að kvöldmatartíma og Rolf verður alvarlegur á svip:

Heyrðu, það vantar algjörlega hótél í þennan bæ sem býður upp á jafngóðan mat og íslenskar húsmæður búa til, segir hann og dæsir mæðulega.

Að síðustu leggur hann áherzlu á nauðsyn þess, að við varðveitum landið óspillt sem lengst. Það séu auðæfi sem ekki verði metin til fjár.

er fyrsta skylda þeirra að reyna að starfa áfram í Eyjum og sama gildir um hverskonar þjónustustarfsemi, þar þarf að hafa önnu verzlun, bensinstöð, símsíð, matstólur, í stuttu máli leggja aftur grundvöllinn að því að samfélag geti starfað þar og barizt sameiginlega gegn hættum og erfiðleikum. Og það þarf að flytja þangað stórvirk grafar- og jarð flutningatæki og stofna nýja tegund brunavarna. Ef einhver bátur skyldi nú fá loftu fyrir Austurlandi, þá væri það stærsta hjálpin við Vestmannaeyjar að koma gegnum öskureykinn og landa farminum til vinnslu svo hjólin fari aftur að snúast.

Eg geri mér grein fyrir því að ég tek á mig áhættu að gefa slík ráð, kalli menn það gapaskap, en menn og það stærri menn en ég verða á hættustundum að taka á sig áhættu. Og fyrst og ofar öllu verður að miða aðgerðir við það að efla viðnámið og baráttuviljan. Þar er karlmennskan mest. Annars munu menn síðar eiga erfitt með að hofa inn í eigin samvizku og hugsa um hið blómlega og yndislega byggðarlag, sem lagðist í auðkannski ekki mest vegna hættunnar — heldur meira vegna viðnámsleysis manna gegn hættunni.

Þorsteinn Thorarensen

BÆRINN SEM BÍÐUR

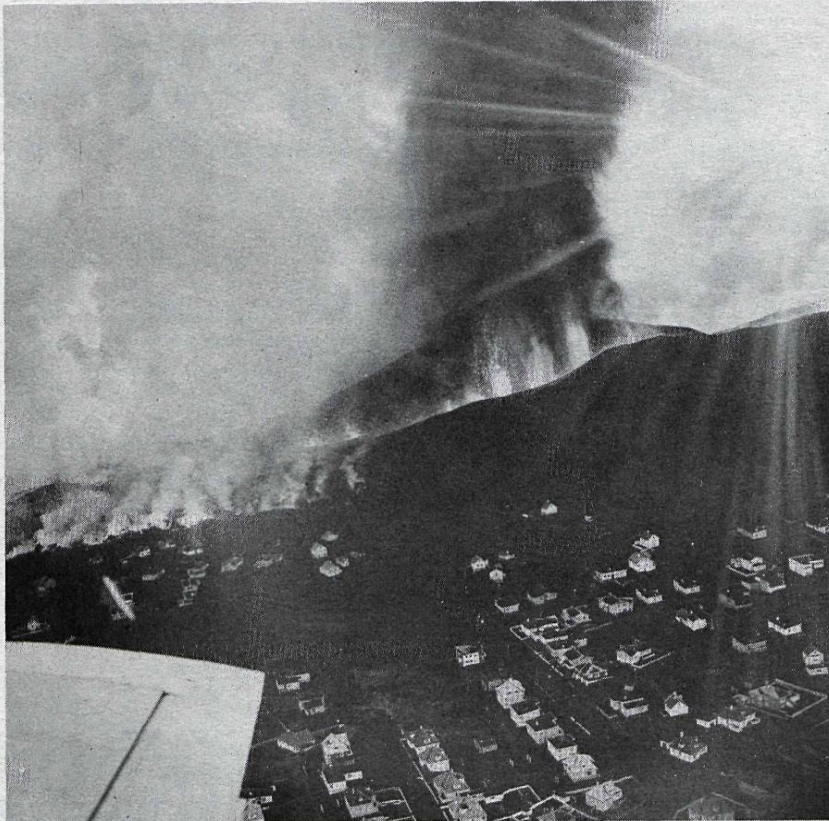
VESTMANNAEYJAR, — bærinn á Heimaey, sem nú er hvað mest umfalaður allra bæja í veröldinni, bíður nú sins dóms. Verður hann lagður í eyði af hinum villtu og ægilegu náttúruhamförum, — eða hlífir gosið bænum fyrir frekari eyðileggingu. Eða tekst kannski mannlegu hugviti að leiða gosið frá honum eins og nú mun standa til með sprengiregni, jarðýtum og vatni?

Í Eyjum gera menn snar ráðstafanir ef svo skyldi fara, að náttúruöflin yrðu mannum yfirsterkari í þessum hildarleik. Menn vilja komast undan með það sem hægt er að veraldlegum gæðum og er það ekki nema eðlilegt.

Myndsjáin, sem við birtum á síðunni, er frá þessum aðgerðum og ýmsu öðru úr bæjarlífinu í Eyjum í gær. Myndirnar tók Bragi Guðmundsson, ljósmyndari okkar, sem hefur verið í Heimaey frá því gosið hófst, ásamt blaðakonu úr ritstjórnarliði Vísis, Eddu Andrésdóttur.

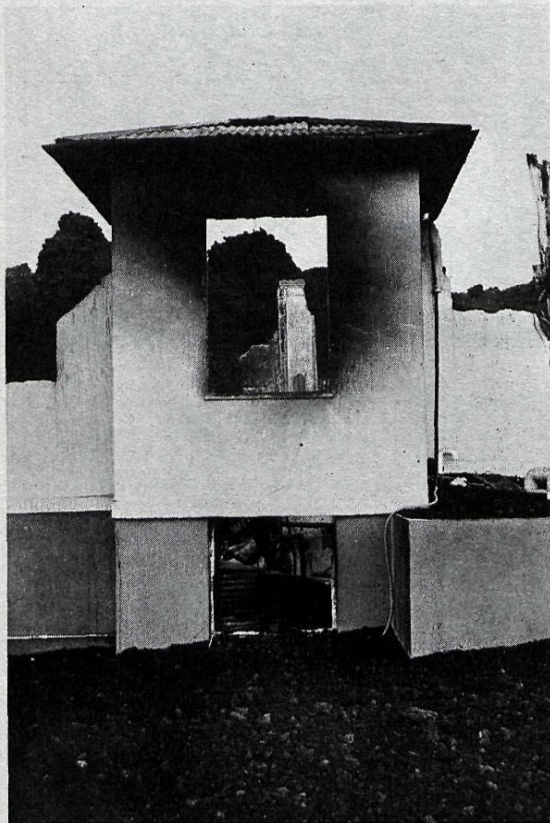
Það er rétt eins og húsin hími þarna og bíði sins dóms undir hinu nýja gosfjalli, sem trónar yfir þeim æ uggvænlegra með hverjum deginum sem líður. (Ljósmynd Leifur Þorsteinsson)

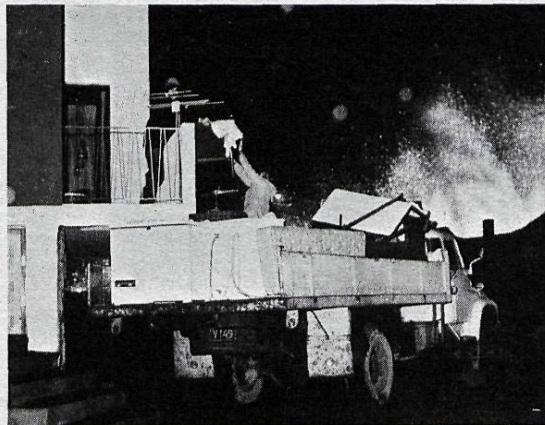
Guðmundur aðalvarðstjóri Guðmundsson hefur ekki notið mikils svefnis, síðan gosið hófst, en hér er hann í skrifstofu sinni, nýkominn utan úr öskugosinu.

...og hér er nauðsynleg klæði tek in með í skipið til Þorlákshafnar en margir voru heldur klæðlith eftir flóttann til Reykjavíkur.

Hér hefur hraunið ruðzt gegnum húsið og hlífir engu sem á leið þess verður, jafnvel sterkustu húsveggir geta látið undan ofurpunganum.

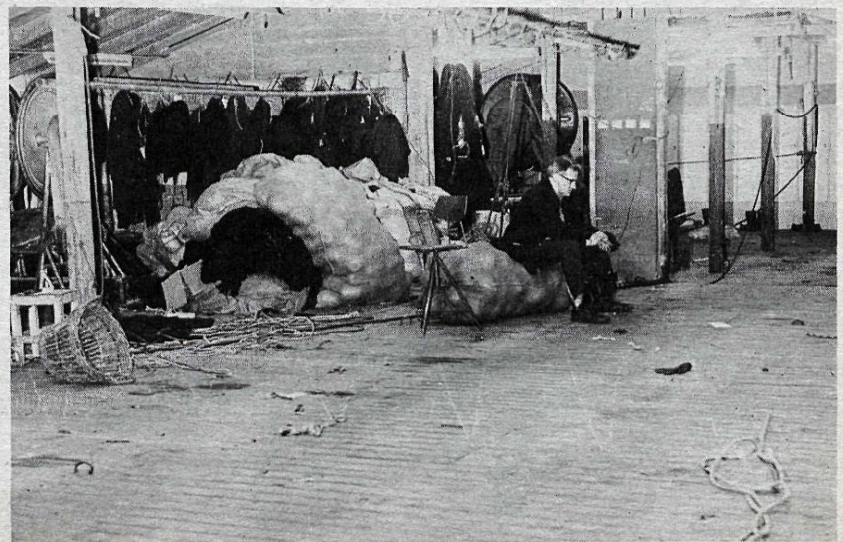

Heimilisvélar, rúmdýnur, fatnaður og húsgögn, — allt á bílpallinn. Hér unnu margar hjálpuðar hendur við björgunarstörf — og í bakgrunninn reiða eldguðirnir svipu sína til høggs, eins og í áminningarskyni.

Hér er einn hinna hörðu Eyjanna, sem starfar af kappi við björgunarstörf, Einar Sv. Jóhannesson, skipstjóri á Lóðsinum.

Ingólfur netagerðarmeistari Theódórsson situr hér einn og yfirgefinn á hinu mikla verkstæði sínu. „Hér er víst lítið að gera“, hugsar hann og horfir í gaupnir sér. Búið var að hirta flest allt af verkstæðinu, aðeins lítilsháttar eftir.

„Vonlaus maður enginn maður“

„Viljalaus maður eins og stjórnlást skip fyrir vindi,“ segir Stefán Árnason fyrrv. yfirlöggregluþjónn

Ef álfur hefði komið út úr hól fyrir framan Hafnarbúðir, hefði honum líklega helzt boðið í grun að þarna væri kosningaskrifstofa. Sá grunur hefði ekki horfið, þó að hann hefði gengið inn.

Bílar komu og fóru, fólk stóð á tröppunum fyrir framan húsið og inni sat fólk við að skrá niður nöfn og heimilisföng. Hvað sem annars má segja um blaðamann og ljósmyndara Visis, þá eru þeir ekki álfar út úr hól og vissu að þarna sat útlagastjórn Vestmannaeyjakaupstaðar og fólkíð var landflótta Eyjabúar.

Þegar inn var komið sveif blaðamaðurinn á einn þeirra,

sem var að vinna þarna og veita upplýsingar. Það var Guðmundur Guðjónsson skólastjóri tónlistarskólans í Eyjum.

„Það eina, sem við getum gert fyrir fólk er að veita upplýsingar og þá helzt um heimilisföng Vestmannaeyinga í Reykjavík. Annars spyr fólk um allt mögulegt. Mikið er til dæmis spurt um skirteini og skilríki alls konar. Slíkt hefur yfirleitt orðið eftir heima og erfitt er að vera án slíkra hluta, til dæmis sjúkrasamlagsskirteinis.

Við höfum auðvitað ekkert umboð til að gefa slíkt út og er þetta því í sumum tilfellum atriði, sem ekki er hægt að hjálpa fólki með. Skráin yfir fólkíð er hins vegar komin í gott og handhægt form og við erum fljót að finna nöfnin og heimilisföng.“ Guðmundur er með líta skrá í höndunum.

Þegar við spyrjum Guðmund, hvort fólk komi mikið til þeirra vegna peningavandræða þá segir hann að ekki sé mikið um það, fólk hjálpi hvort öðru eftir getu. Sparisjóðsbækurnar urðu flestar eftir í flytinum en svo vel vill til að starfsfólk útubúsins í Eyjum starfar hér og það hekkir flesta af viðskiptamönnum bankans þar, þannig að sparisjóðsbækur eru ekki nauðsynlegar. En nú er fólk-

Líklega hafa komið nálægt þrjú hundruð manns í Hafnarbúðir þann hálf tíma, sem Visimenn stóðu þar við. Sumir komu til að leita upplýsinga eða að láta skrá sig, en aðrir bara til að hitta kunningjana og ræða málin.

íð farið að verða óþolinmótt og Guðmundur snýr sér að því og reynir að leysa úr vandamálu- um. Við köstum á hann kveðju og snúum okkur að mönnum, sem sitja á bækk í grenndinni og ræða vandamálliðandi stundar.

„Ef fólkíð fer ekki strax aftur til Eyja og það kemur sér fyrir hér, þá fer það aldrei aftur þangað,“ segir Þórarinn Grímsson. „Það á að senda allt frískt fólk aftur út í Eyjar og byrja að gera þaðan út. Ekkert vandamál væri að koma þessu fólki burtu, ef hraunið tæki að renna í átt til bæjarins. En sjálfsagt væri að skilja gamalt fólk og lasburða eftir hér.“

Það eina, sem getur gerzt til að koma í veg fyrir að hægt væri að stunda úterð er að höfnin lokist, en það gerist nú ekki í einu veltvangi.“

Spallið heldur áfram og þegar einn kemur inn í salinn og segir í spaugi hverslags eiginlega ástand þetta sé hérna, þá svarar annar, að það sé nú lítið annað að gera en að taka þessu, „það er hvort eð er engin leið að setja tappa í og loka fyrir þetta.“

sporur í salinn, hressilegur í sjón og tali. Þetta er Stefán Árnason fyrrverandi yfirlöggregluþjónn í Vestmannaeyjum. Hann felst á að spjalla svoltið við okkur.

„Ég er nú ekki sa spámaður að ég geti lmyndað mér hvenær þessu slotar, enda væru allar slíkar spár út í hött, en hitt er annað mál að góðar vonir spilla ekki. Vonlaus maður er enginn maður, hann gerir ekkert og honum verður ekki við bjargað. Viljalaus maður er eins og skip, sem er stefnis- og stýrislaust og rekur fyrir vindi.“

Og það er greinilegt að Stefán er hvorki von- né viljalaus því að hann íbar í sætinu og talar með öllum líkamanum, þó að hann sé komin á níræðisaldur.

„Mér finnst sérstaklega gleðilegt hvað við höfum fengið góðar viðtökur og skilningur er mikill á okkar hlutskipti. Grímseyingar hljóta að vera einstakt öndvegisfólk, það er mikil raun að gefa 1500 krónur á mann. Ég held bara að ég flytjist til Grímseyjar!“

Annars er ég mikið á móti því að gera hlutina svartari en þeir kannski eru í raun og veru, ég held að fólkíð finni best sjálf hvornig ástandið er og ekki sé vert að vera að draga kjarkinn úr því.

Það er annars merkilegt hvað skepnurnar finna á sér, þegar svona náttúruhamfarir eru væntanlegar. Ég heyrði einu sinni sögu um vísindamann, sem voru að rannsaka eldfjallið Vesuvius. Þeir gátu ekki með neinu móti séð að gos væri í aðsigi, en það kom. Viku áður en gosið byrjaði hafði hvert einasta lifandi kvikindi komið sér í burtu utan mannfólkíð, sem bjó á þessum slóðum.“

Nú verður Stefán að hverfa á braut því að í ýmsu er að snúast og við kveðjum hann.

A leiðinni út heyrum við á tal mánna, sem eru að tala um fréttarflutning af gosinu og afleiðingar þess.

Ég kom frá Eyjum í gærkvöldi“ sagði einn, „og það lá við að hárin risu á höfðinu á mér þegar ég heyrði fréttasendingar útvarpsins frá gosinu, þó að mér líði þrýðilega þar sem ég var staddur inni í húsi. Ef að ég hefði ekki verið staddur þarna, þá hefði mér hreint ekki orðið um sel að vita af öllu mínu þarna. En ég verð nú að viðurkenna, að þegar ég fór út skámmu seinna og kom í ánumnda við gosstöðvarnar, þá stóð mér ekki á sama. Það hefur mikil áhrif á mann að vera staddur í nálægð við þessar hamfarir.“

Stefán Árnason er mörgum kunnur, því að hann hefur stjórnað ófáum þjóðhátíðum í Eyjunum um dagana. Hann spjallaði við blaðamenn Visis og var ómyrkur í máli að vanda. Ljósmyndir Bjarnleifur.

VESTMANNAEYINGAR Læknisþjónusta

Tilkynning frá Vestmannaeyja-læknun og Læknafélagi Reykjavíkur, um læknisþjónustu fyrir Vestmannaeyinga á Reykjavíkursvæðinu.

Höfum opnað stofur í Domus Medica, Egilsgötu 3. Viðtalstímar verða eins og hér segir:

Ingunn Sturlaugsdóttir, kl. 9—11,30 og 13—15, sími 26519. Einar Guttormsson, mánudaga og föstudaga kl. 14—16. Aðra daga, nema laugardaga, kl. 10—12, sími 11684. Kristján Eyjólfsson, hér- aðslæknir, kl. 10—12 í síma 15730. Einnig viðtalstími að Digranes- vegi 12, Kópavogi, kl. 14—16 í síma 41555. Óli Kr. Guðmundsson, yfirlæknir. Tímamantanir eftir samkomulagi í síma 15730. Einar Valur Bjarnason, yfirlæknir.

Tími auglýstur síðar.

Einn læknir mun annast þjónustu að staðaldri í Vestmannaeyjum og skiptast læknarnir á um hana.

Heilsugæzla verður sem hér segir: Ungbarnaæfirlit verður í Heilsuverndarstöð Reykjavíkur og er heilsuverndarhjúkrunarkona frá Vestmannaeyjum staðsett þar.

Fólki, sem staðsett er í Kópavogi, Gardahreppi og Hafnarfirði, er heimilt að leita til heilsuverndarstöðva viðkomandi svæða. Tímamantanir æskilegar.

Mæðraæfirlitíð fyrir Stór-Reykjavíkursvæðið verður í Heilsuverndarstöð Reykjavíkur. Tímamantanir æskilegar.

Stebbi pól

Nú gengur einn maður léttum

Mikið var um að vera hjá Hafnarbúðum. Menn stóðu á tröppunum og ræddu saman, bílarnir, sem komu að húsinu voru sumir hlaðnir af fötum og sængum. Þegar Vísismenn voru á leiðinni út bar þessa sjón fyrir augu. Búslóð, sem kom með báti og eigandinn hafði ekki vitjað, var sett upp í flutningabíl, því að dóttirin á heimilinu hafði rekið augun í húsgögnin og tók það upp á sitt eindæmi að drífa dótið „heim“ á leið.

Lögðu ekki til atlögu við peningaskápin

— en létu sér nægja ísskápin

Heldur var ljótt um að litast í húsakynnum vörubílastöðvarinnar Þróttar, þegar starfsmenn komu þangað í morgun. Brotið hafði verið þar inn og mikið rótað til og skemmt.

Brotin var lítil rúða í kjallara hússins og farið þar inn. Innbrotsmennirnir hafa sennilega skorið sig við að tröða sér inn um gluggann, því víða sáust blóðslettur í húsinu. Menirnir hafa sparkað upp fimm hurðum og skemmt þær. Þrátt fyrir að lyklnir stæðu í sumum skránum voru þeir ekki notaðir til að opna hurðirnar, heldur voru þær brotnar upp.

Lítið eldhús er þarna og hafði verið farið þar í ísskáp og mat sem í honum var rótað um gólf. Í eldhúsinu voru brotnar upp skúffur og úr þeim stolið einhverju af tóbaki. Þá var einnig tekin skiptimynt úr skúffunum, en ekki mun það hafa verið há upphæð.

Peningaskápurinn, sem er í húsakynnum, er um eitt tonn að þyngd traustur mjög. Hafa innbrotsmennirnir því ekki lagt til atlögu við hann. Ekki var heldur snert við reiknivélum eða öðrum skrifstofutækjum sem þarna voru. —PM.

MILLJÓN FYRIR HAFSTEIN

Söfnunin stöpp eftir Eyjagos?

Söfnunin fyrir Hafstein Jósefsson, sem missti annan fótinn, þegar hann reyndi að afvopna morðóðan mann í Breiðholti vírbist hafa hægt mjög á sér eftir að gosið hófst í Eyjum. Svo virtist um tíma, sem verulegar upphæðir mundu safnast til styrktar honum og fjölskyldu hans á erfiðum tíma, sem framundan er meðan Hafsteinn þarf að endurhæfa sig. Vísi er kunnugt um milljón krónur, sem safnast hafa.

Framlagið í söfnunina hefur mest horizt til Morgunblaðsins, 564 þús. Til Vísis hafa borizt um 75 þús., Þjóðviljans 7 þús. Hjálparstofnunar þjóðkirkjunnar 65 þús. og Tímans 120 þús. Þá hefur Reykjavíkurborg veitt Hafstein 150 þús. kr. viðurkenningu og Rauði krossinn hefur afhent honum 100 þús. kr. heiðursverðlaun. —VJ

Vestmannaeyingar til Akureyrar?

Akureyringar hafa opnað dyr sínar fyrir Vestmannaeyingum líkt og annars staðar hefur verið gert á landinu. Verður skrifstofa opnuð í Hafnarstræti 107 í fyrarmálið, þar sem Akureyringar gefa upplýsingar fyrir þá Vestmannaeyinga, sem vilja setjast að á Akureyri. Símar skrifstofunnar eru 21202 og 21601.

Þæjarráð samþykkti í gærkvöldi að skipa nefnd, sem tæki að sér að útvega húsnæði í þænum og atvinnu fyrir þá Vestmannaeyinga, sem hug hefðu á að flytja norður meðan erfiðleikarnir stöðja að, og að annast aðra fyrirgreiðslu varðandi Vestmannaeyingana. —BJP—

VERÐUR TJALDAÐ YFIR LÖÐNUÞRÆRNAR Í EYJUM?

Bræðslugetan könnuð fyrir austan og norðan

Ríkisstjórnin hefur nú falið nokkrum aðilum að kanna möguleikana á því, að efla löðnubræðslu á ýmsum stöðum til að veða upp á móti þeirri afkastagetu sem tapast í Vestmannaeyjum ef ekki verður unnt að bræða þar í vetur. Mest mundi að sjálfsgöðu muna um Sildarbræðslur ríkisins, en þær eru flestar aðeins gerðar fyrir

starfrækslu að sumarlagi, svo hæpið er hvort unnt verði að taka afkastamestu bræðslurnar á Siglufirði og Raufarhöfn í notkun.

Að könnuðu máli eru raunar ekki allir svo svartsýnir að eigi væri unnt að bræða löðnu í bræðslunum tveimur í Vestmannaeyjum. Oskufall ætti þar ekki að vera til svo mikilla traftala, þar sem unnt væri að byggja yfir þrærnar eða tjalda yfir þær. Þetta mun þó koma betur í ljós, þegar vindáttin breytist og er raunar þegar að koma í ljós núna, eftir óskufallið í nótt.

Afkastageta bræðlustöðvanna tveggja í Eyjum er um 1800 tonn á dag. Ef unnt reyndist að koma gömlu ríkisbræðslunum í gang á Siglufirði, SR 46 og SR 30 gætu þær einar brætt 2000 tonn á dag. Ríkisbræðslan á Raufarhöfn gæti brætt 800 tonn á sólarhring, en hún er eins og bræðslurnar á Siglufirði viðkvæm fyrir veðrum.

Að því er Jón R. Magnússon, framkvæmdastjóri Sildarbræðslna ríkisins, sagði í viðtali við Vísi í gær, eru þetta sumarverksmiðjur. Öll löðunaraðstæða er byggð á færriböndum, sem væri mjög háð veðrum. Þá væru þrærnar erfiðar í frostum. Einnig er óljóst hvort ekki þyrfti að endurbæta eitthvað þrærnar,

því að löðnan rennur mun verr en síldin. Ókannað er, hvort unnt væri að fá nægjanlegt magn af vatni á Raufarhöfn á þessum tíma árs til að keyra verksmiðjuna þar.

Engin vandræði ættu að vera því samfara að keyra bræðslurnar á Seyðisfirði, sem bræða 800—1000 tonn á sólarhring og á Reyðarfirði, sem þegar hefur tekid á móti löðnu, en hún getur brætt 400 tonn á sólarhring.

Enn er ekki ljóst, hvort ýmsar aðrar bræðslur gætu farið í gang núna með tiltölulega stuttum fyrirvara, eins og t.d. bræðslan á Vopnafirði. Þá hefur ekki enn verið fengið skip til flutninga á löðnu. —VJ

Gosmökkurinn úr Eyjum sást vel frá Reykjavík í heiðskjrunni í morgun. Mælingadeild Borgarverksmiðjanna mældi hæð gosmökkisins, séðan úr borginni í morgun, kl. 10 og reyndist hann vera 5,7 km. á hæð.

„Sprengingar afskaplega lítil möguleiki“

— segir Sigurður Þórarinnsson

„Sprengingar eru að minnsta kosti afskaplega lítil möguleiki.“ sagði Sigurður Þórarinnsson í morgun. Hann sagði, að annars hefði verið afráðið að segja ekkert frá fundarhöldum í gær um það mál.

Almannavarnaráð hélt fund í gær með Sigurði og sérfráðingum varnarliðsins um möguleikann á að nota sprengjur til að ryðja braut fyrir hraunstrauminn í Eyjum til sjávar í átt frá bænum. —HH

Hægt að taka við afla allra Eyjabóta

Frystihús SV-lands geta unnið allan fisk, er bátar Eyjabóta muna veíða, án þess að stórkostlega „byltingu“ þurfi til. Afkastageta frystihúsa á þessu svæði hefur verið illa nýtt sakir manneklu að undanförunu. Víða mætti allt að því tvöfalda afköst einstakra frystihúsa með því einu, að fá þangað þann mannskap, sem þau eru gerð fyrir.

Önnur vandamál þá eftir, einkum húsnæðismál.

Guðjón benti á, að fólk gæti buið í Olfuborgum við Hveragerði og farið til vinnu í Þorlákshöfn, þar sem mikil ónotuð afkastageta hefur verið í frystihúsi SIS. Einnig gæti fólk flutit í þær lúðir, sem varnarliðsmenn hafa buið í í Keflavík og nágrennasveitarfélögum. Þetta fólk gæti starfað við frystihús á Suðurnesjum.

Víða hefur til dæmis varla fengið nema helmingur þeirra kvenna, sem þurfti til starfa í húsinum. Hús, sem er gert fyrir vinnu 70-80 kvenna, hefur kannski haft 30-40.

Einnig eru til verktakaskálar, sem mætti flytja á slíka staði og koma upp fyrirvaralítið.

„Jafnvel án þess að unnar séu nema 10-12 stundir á dag án nýrra vakta, mætti að verulegu leyti leysa þetta mál.“ sagði Guðjón Ólafsson, framkvæmdastjóri hjá SIS í morgun. Með því að vinna tvær vaktir þar sem þyrfti, væri sá vandi fullylestur að taka á móti aflanum. Hins vegar eru

Vestmannaeyjabátar hafa aflað um 20 þúsund tonna af bolfiski, og er sennilegt, að um 2/3 hafi verið fryst en 1/3 farið í salt.

Þennan afla geta aðrir staðir tekið, ef mannaflí fest. Hins vegar eru flestir bátar Eyjabóta fremur smáir, og gætu verðmæti tapast, ef þeir þyrftu nú að fara lengri leið til miða en aður. —HH

**„Stórkostlegt áfall Útvegsbankans“
ÞARF STYRK SEÐLABANKA EFTIR ÓGÆFUNA Í EYJUM**

Útvegsbankinn hefur orðið fyrir stórkostlegu áfalli í Vestmannaeyjum. „Við væntum skilnings hjá ríkisstjórn og Seðlabanka á því, að ekki er rétt, að Útvegsbankinn beri þetta tjón óhátt.“ sagði Armann Jakobsson, bankastjóri, í morgun.

„Er bankinn kominn í tap?“
„Það segir sig sjálf.“ sagði Armann, „að ef allar fasteignir í Vestmannaeyjum verða verð-

lausar, falla veðin með þeim.“
„Útibú bankans í Eyjum hefur verið langstærsta útibú hans. Bankinn hefur að sjálfsgöðu lagt geysilegt fjármagn í lán til útgerðar Vestmannaeyinga.“
„Reksturinn gengur auðvitað eðlilega sem stendur.“ sagði Armann, „en við væntum stuðnings Seðlabanka og stjórnvalda.“
Útvegsbankinn hefur verið aðalbanki Eyjabóta. Þar er

einnig sparisjóður, en hlutur hans hefur verið smár miðað við Útvegsbankann.
Vestmannaeyingar áttu spariinnstæður fyrir á 4. hundruð milljón króna í útibú Útvegsbankans, og veltuinnistæður fyrirtækja námu á 2. hundruð milljónum. Samtals voru innstæður þessar um 460 milljónir, að sögn Armanns Jakobssonar.
Skyndilánin, sem nú eru veitt Vestmannaeyingum, eru ekki

bundin við ákveðna heildarfjárhæð fyrirfram: Seðlabankinn styður Útvegsbankann við veitingu þessara lána, sem eru vaxtalána, og lætur bankann hafa féð til þeirra. Hámarksupphæð einstakra lána eru 50 þúsund krónur. Armann sagði, að lánveitingarnar hefðu gengið eðlilega fyrir sig og fái bæðu um meira en það, er þeir þyrftu fyrir því allra nauðsynlegasta. —HH